

Mesto na tvojem telesu

Igor
Likar

1.

Deklica si.
Meni najljubša.

Če bi mi kdaj umrla
bi postavil na tvojem grobu
večno mesto.

Obzidal bi ga
s spomini najinih dotikov.

2.

Mesto na tvojem telesu
bi raslo
iz praznih ulic
in tihih hiš.

In vse luči v njem
bi bile večno prižgane.

3.

In ko bi zaklical
za menoj moj čas – klicar
bi se še zadnjič sprehodil
pod obzidjem
najinega večnega mesta.

Tiho bi se sklonil
in nekje za zidom zagrebel
svoje
odvečno telo.

Ugašajoče sonce 1.

Igor
Likar

Duhovni vseh ver
klečijo
na robovih sveta.

Nad prepadnimi brezni
med zoro in zarjo
klečijo
in nabirajo sonce
za svoja obredja.

Od jutra do mraka
trgajo žarke
za svoje oltarje.

2.

Duhovni vseh ver
nabirajo žarke
za svoje oltarje.

Lovijo jih v kute
v hlepeče molitve
in v zarotna žebranja.

Zapirajo jih v svetinje
v kelihe
v skrinje odrešeniških prerokb.

Edino Sonce
vlečejo k sebi
in ga pripenjajo
na vrvišča naših zenic.

3.

Zlatordeča krogla
nad nami
postaja vse manjša.

Vse bolj temni
in izginja
v brezmejni kelih modrine.

Mi stojimo
v posvečenih vrstah
in premikamo ustnice
v naveličanih molitvah.

In opazujemo
kako ugaša
njen večni žar.